

XXI TAVALINE PÜHAPÄEV C AASTAL

(Esimene lugemine Js66 ,18-21)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Nii ütleb Issand: “Mina tunnen nende tegusid ja mõtteid, ometi tulen ma koguma kõiki rahvaid ja rahvusi. Ning nad tulevad ja näevad minu auhiilgust. Ja ma teen neile ühe tunnustähe: ma saadan nende hulgast – pääsenute hulgast – saadikuid rahvaste juurde Tarsisesse ja Puudi, Luudi ja Meesekisse, Rossi ja Tuubalisse, Jaavanisse ning kaugetele saartele, kus pole minust kuulnud ega nähtud minu auhiilgust. Ja nad kuulutavad rahvaste keskel minu auhiilgusest, ning toovad kõik teie vennad kõigi rahvaste keskest nagu ohvrianni Issanda ette – hobuste ja vankritega, kandetoolide, hobueeslite ja kärmete kaamelitega. Nad tulevad mu pühale mäele Jeruusalemma,” ütleb Issand, “nagu Iisraeli lapsed toovad roahvri puhastes astjates Issanda kotta. Ja nendegi hulgast ma võtan preestreid ja leviite.”

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps117 ,1-2 R:Mk 16,5)

R: Minge kogu maailma ja kuulutage evangeeliumi.

Kiitke Issandat, kõik rahvad,
ülistage teda, kõik rahvahõimud.

R:

Sest vägev on tema halastus meie üle
ja tema ustavus püsib igavesti.

R:

(Teine lugemine He12 ,5-7.11-13)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Te olete unustanud manitsuse, mis teile nagu lastele ütleb: “Mu poeg, ära pane halvaks Issanda karistust ja ära pöördu kõrvale, kui ta sind noomib. Sest keda Issand armastab, seda ta karistab ja lööb vitstega iga poega, kelle ta vastu võtab. Taluge karistust kasvatuseks; Jumal kohtleb teid kui poegi, sest mis poeg see on, keda isa ei kasvata. Ükski kasvatamine, kui see kestab, ei tee rõõmsaks, vaid kurvaks, aga pärast kannab see õigluse ja rahu vilja neile, kes seeläbi on õpetust saanud.

Sellepärast, ajage sirgu rammestunud käed ja nõrgaks läinud põlved, tehke sirgeks oma teed, et lonkaja ei väänaks oma jalga, vaid saaks terveks.”

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Ef 1,17-18)

Halleluuja. Jumal, meie Issanda Jeesuse Kristuse Isa, valgustagu teie südame silmi, et te mõistaksite, millises lootuses teid on kutsutud. Halleluuja.

(Evangeelium Lk13 ,22-30)

Lugemine püha Luuka evangeeliumist:

Teel Jeruusalemma rändas Jeesus linnast linna ja külast külasse ning õpetas. Ja keegi küsis tema käest: “Issand, kas neid, kes pääsevad, saab olema vähe?” Aga tema vastas: “Püüdke kõigest väest, et teie lähöksite sisse kitsast uksest, sest paljud – ütlen ma teile – üritavad, aga ei suuda.

Sest sellest ajast peale, mil kojaisand on üles tõusnud ja ukse riivi pannud, jääte teie õue seisma, koputama ja ütleva: “Issand, ava meile!” Aga tema vastab teile: “Mina ei tunne teid, kust te olete tulnud.”

Siis te ütlete: “Me oleme ju sinuga koos söönud ja joonud, meie tänavail oled sa

õpetanud!” Aga tema vastab: “Ma ei tunne teid, kust te olete tulnud! Jääge minust eemale, kõik teie ülekohtutegijad.”

Ja seal saab olema ulumine ja hammaste kiristamine, kui te näete Aabrahami, Iisakit, Jaakobit ja kõiki prohveteid Jumala riigis, aga endid olevat välja tõugatud. Ja inimesi tuleb idast ja läänest, põhjast ja lõunast, ning istub lauda Jumala riigis. Ja vaata, on viimaseid, kes saavad esimesteks ja esimesi, kes saavad viimasteks.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimese elu on tagantjärele lihtne dokumenteerida, umbes nii: kolm päeva pärast oma kümnendat sünnipäeva kell 15.30 kukkus ta jalgrattalt, lõi pea ära ning jäi kokutama; kahekümne kahe aastaselt leidis ta elukaaslase, kuid pärast pulmi osutus kooselu õnnetuks ja lõppes peagi lahutusega. Keskikka jõudes sattus meie kangelane tütre 15. sünnipäevalt tulles täpselt kell 20.43 autoõnnetusse ja murdis jala, ning kaks päeva enne oma 55. sünnipäeva astus ta hommikutunnil rongi, mis sõitis enne järgmisse jaama jõudmist rööbastelt välja ja vajus külili, ning õnnetuseks kukkus too mees vagunis nii raskelt, et tema vigastused osutusid surmavateks. Täiesti

reaalselt kõlav elulugu, kas pole?

Aga mis juhtunuks siis, kui selle loo peategelane oleks kõiki neid sündmusi ette teadnud? Kas oleks ta istunud mainitud päevadel jalgratta selga, autosse või rongi? Ja kui ta poleks istunud, siis oleks tulemuseks olnud hoopis teine elulugu – mis samas ei pruugiks olla põrmugi õnnelikum või õnnetum. Paraku peame leppima sellega, et tõde on müsteerium ja oma saatust me ette ei tea. Ja võibolla nii ongi parem.

Me loeme patutunnistuse...

Jutus

Armsad õed ja vennad, kord sai üks töötaja oma ülemuse käest sõna otseses mõttes sõimata – täiesti ülekohtuselt ja asjatult, nagu ta tundis. Ülemust kuulates kees viha temas järjest rohkem üles ja ta oli peaaegu juba talle virutamas, kuid miski hoidis teda seesmiselt tagasi ja ta suutis end siiski valitseda.

Miks, mis juhtus? Mis toimus selle inimese peas? Emotsioonid tekivad võrgustikus, mille moodustavad hüpotaalamus, taalamuse eesmised tuumad, vöökäär ja hippokampus. Kui esimene signaal jõuaks sellest võrgustikust otsekohe lihasteni, siis poleks inimesel võimalustki end tagasi hoida... ja ühiskond näeks üpris teistsugune välja. Kuid õnneks on aju ehitatud nii, et signaal saadetakse limbilisest süsteemist edasi ajukoorde, mis hakkab analüüsima ärrituse väljajaelamise võimalikke tagajärgi ja sunnib nende kaudu inimest end valitsema.

Nii sai enda arvates ülekohtuselt sõimatud töötaja oma raevust võitu, sest tema ajukoor maalis talle pildi tema raevupurske võimalikest tagajärgedest. Kõigepealt lastaks ta otsekohe töölt lahti, tal tekiks kriminaalregister, mille olemasolul oleks raske uut töökohta leida, naine võiks ta maha jätta ja lapsed hakata luuseriks pidama.

Kuid ülemus – miks ei hoidnud tema end sõimates tagasi? Sellepärast, et tema ajukoor pidas alluvat ohutuks, sobivaks, et teda piksevardana kasutada. Alles hiljem, pärast pikemat järelemõtlemist sai ülemus aru, et oma halba tuju välja elades oli ta tekitanud endale vaenlase, kes võis talle kätte maksta ettearvamatus kohas ettearvamatul viisil. Siis ta läks, palus vabandust ja leppis oma alluvaga ära, kuigi nii tema arvates kui ka objektiivselt võttes oli alluv manitsuse tegelikult ära teeninud, võibolla ainult mitte lausa sõimu kujul. Kogu loo lõpptulemuseks oli, et töötaja tegi pärast oma tööd hoolikamalt.

Armsad õed ja vennad, on ilmselt palju põhjusi, miks Jumal ei saa inimesele rääkida täit tõtt. Võib arvata, kuidas mõjuks inimestele teadmine, et tee taevariiki ei olegi väga kitsas ja lõpuks jõuavad

paradiisi kõik, kes ei ole tapnud, rikkunud abielu, pannud toime suuri vargusi või andnud raskete tagajärgedega valetunnistusi; hukatus ootaks ainult päris paadunud kurjategijaid.

Kui inimesed tohiksid tõesti uskuda, et tee, mis taevariiki viib, on lai, siis võtaks see paljudelt ära motivatsiooni end piirata. Põrgutee, mis peaks sel juhul olema ainult rasketele kurjategijatele ja seega pigem kitsas, muutuks nii lahkete lubaduste peale kindlasti laiemaks, inimesed hakkasid mugavusest liiga palju Jumala armu peale lootma ja läheksid niimoodi lõpuks hoopis hukka.

-

Seepärast peame uskuma, et Jeesuse sõnad on meie jaoks tõde, kuigi need ei pruugi vastata täpselt sellele, mis meid teispoolsuses ees ootab. Aamen.